

Hồi Thứ Mười Sáu

Bá Linh mình hăm Kim Sa trận Ba trò bỏ mạng cửa Tru tiên

Nói về Tôn Tẫn xem thấy chúng học trò xin theo phá trận, thì nạt lớn rằng: "Rất chướng cho bọn mi, không phải là người mời ta đi ăn tiệc, mà hồng đòi theo, ta đã dạy chúng người coi dinh ngăn ngừa binh Tần đến phá là việc rất trọng". Chúng tướng nghe nói chẳng dám xin theo, phát ba tiếng pháo, cờ dẫn tiên đi trước, chúng học trò phân ứng hai bên, Tôn Tẫn cỡi trâu xuống đến trước trận, xem thấy một người đạo nhơn, mặt như mãn nguyệt, hạc phát đồng nhan (nghĩa là tóc bạc mà sắc còn trẻ) cỡi nai cầm trượng, thì biết là Ngụy Thiên Dân bèn vòng tay nói: "Xin chào chơn nhơn, chẳng hay chơn nhơn tu luyện núi nào? Đạo hiệu là chi?" thiên Dân cũng vòng tay đáp lễ, hỏi rằng: "Có phải là Nam quân vương Tôn Tẫn đó chẳng? Tôi vẫn ở núi Vạn Huê, động Vạn Huê, Luyện khí tên Ngụy Thiên Dân". Tôn Tẫn nói: "Té ra Ngụy chơn nhơn đó, tôi có lòng ngưỡng mộ đã lâu, chẳng hay tôi có điều chi lỗi, xúc phạm chơn nhơn, đến nỗi chơn nhơn xuống núi, cùng tôi đối địch". Thiên Dân đáp rằng: "Nam quân vương! Vốn người không có can phạm chi đến ta, mà cũng không có lỗi chi với người, nguyên vì Tần Thủy Hoàng vâng sắc Ngọc đế, cùng phật điệp, dấy binh gồm sáu nước, vây thành Dịch châu, người lại dám cãi trời, ý có thần thông phó giúp giang san nước Yên, gây đánh Vương Tiễn, lửa đốt Tử Lăng, lại làm cho Huỳnh Thúc Đường cả thua, khi người đồng đạo thì cũng đủ rõ cái tài giỏi của người rồi, nay ta xuống đây, khuyên người về dinh bảo Chiêu Vương nạp biểu xưng dân đồ thần". Tôn Tẫn cười rằng: "Người biết có một, chớ chẳng biết hai; số là cha, anh, cháu của tôi, một nhà bốn mạng, đều chết nơi tay Vương Tiễn, nay tôi xuống núi, chẳng dám nói đến việc trả thù nhà, vì mẹ già tuổi lớn, nên xuống đây mai táng cha, anh xong rồi thì trở về động, chẳng dè Vương Tiễn đem binh đến cùng tôi giao chiến, tôi há dung được sao, vốn nhân việc cha, anh nên phải xuống phàm, lại xuống chi chốn hồng trần, cũng vì một lời nói, giận àm xuống núi tranh danh đoạt lợi, há chẳng phải là đại sao, phải chi tôi thì chẳng làm như vậy". Ngụy Thiên Dân nói: "Mi chớ già hàm nói phách, ta chẳng thêm cùng mi đánh đập làm chi, nay ta có bày một trận nhỏ nơi góc đông nam, nếu có tài chí giỏi, dám vào trong trận ta, rồi trở ra cho được, thì ta tâu cùng Thủy Hoàng, rút binh giải hòa, bằng ra không khỏi trận, chớ trách lòng ta sao độc hiểm". Tôn Tẫn nghe nói giận lắm, nạt rằng: "Nhà người tài phép bao nhiêu, dám buông lời nói phách, hãy dẫn đường cho mau, nếu ta không

phá cái trận này, thì chẳng phải động Thiên Thai Quán văn tử". Ngụy Thiên Dân nghe nói, liền quày mai huê lộc chạy về cửa trận. Tôn Tẫn giục thanh ngư rượt theo, bỗng nghe sau lưng lạc ngựa vang tai, quay đầu xem thấy mười hai tên học trò chạy theo. Tôn Tẫn nạt lên rằng: "Bọn người chớ theo, nếu bọn người chẳng chịu giữ dinh, để ta đánh trước bọn người một gậy, thà chết nơi tay ta còn hơn chết nơi tay người khác". Chúng nhân nghe nói, dừng ngựa chẳng dám chạy theo, còn Tôn Tẫn cứ rượt theo Ngụy Thiên Dân. Lúc ấy có người báo cùng Vương Tiễn, Vương Tiễn nghe báo rất mừng nói: "Thằng cụt hôm nay trúng kế của Chơn Nhơn ta rồi". Truyền lệnh ba quân tránh đường, Tôn Tẫn quát trâu qua khỏi vòng ngoài trận tru tiên. Lúc ấy Thiên Dân đi trước Tôn Tẫn theo sau, nhắm phía đông thẳng tới. Thiên Dân đi tuốt lên pháp đài, nắm cờ thất tinh phát luôn ba cái, tức thì trong trận trời đất tối tăm, gió tay chẳng thấy. Tôn Tẫn vội vàng lấy cây Hạnh huỳnh kỳ, phát ra chói sáng một đường, xem thấy trận tu tiên quả nhiên lợi hại, gió lạnh lòng thấu cốt, khí thảm thiết mịt trời, bốn phương tám hướng đều có thần tướng ngăn giữ, bốn cửa treo bốn cái bửu bối. Tôn Tẫn nạt rằng: "Yêu đạo ta cùng mi vốn chẳng cứu thù, sao mi lại lập một tòa ác trận như vậy, phải chi người khác vào trận, thì ắt khôn toàn tánh mạng". Nói rồi quay đầu ngó giữa trung ương, xem thấy trước pháp đài có một cái hầm rất sâu, bốn phía có bốn vị thiên vương trấn giữ, trên có ông Thác thiên vương. Tôn Tẫn giận nói: "Cái hầm này là hầm tru tiên, tánh mạng ta phải khồn tại chỗ này". Lại thấy dưới pháp đài bốn mươi chín tên quân, tay cầm cờ giấy, trên đài kêu Tôn Tẫn, dưới đáp tới rồi. Tôn Tẫn thấy vậy trong lòng giận lắm, nói: "Ta không mất hồn, sao bây kêu réo tên họ ta như vậy? Đây là yêu đạo nó làm phép cho đó". Ngó thấy Thái Bạch tinh quân, đang giữ một cái hộp nhỏ. Tôn Tẫn nghĩ thầm rằng: "Trong cái hộp này, chắc là sao bốn mạng của ta, chi bằng ta tuốt lên, đánh Ngụy Thiên Dân, giở hộp ra thả sao bốn mạng về trời, thì ta ra trận rất dễ". Nghĩ rồi giục thanh ngư tuốt lên pháp đài, Thiên Dân xem thấy, nói: "Thằng Cụt, mi tưởng lên đây mà đánh được ta sao?". Liền giở hộp lấy một hột kim sa, cầm nơi tay nạt lớn rằng: "Tôn Tẫn chớ nên vô lễ, hãy coi kim sa của ta". Nói rồi liệng giữa thình không xem thấy muôn đường chói sáng, nhắm Tôn Tẫn bay lại, Tôn Tẫn xem thấy nhìn biết kim sa là vật báu, lật đặt lấy hạnh huỳnh kỳ phát lên, hào quang sáng ngời, ngăn đỡ kim sa, Ngụy Thiên Dân xem thấy cả kinh, nói: "Thằng cụt rất nên lợi hại, quả thật phép lực thần thông". Bèn vội vàng lấy kim sa liệng nữa. Tôn Tẫn thấy hạnh huỳnh kỳ chẳng lui đặng kim sa, duy ngăn đỡ mà thôi, trong lòng hoảng kinh, lại thấy trên pháp đài, kim sa bay xuống như mưa, thì là xong, vội vàng lấy huỳnh kỳ phát luôn ba cái, nguyên cớ hạnh huỳnh lui chẳng nổi kim sa, song cũng che đỡ được, bởi vì Tôn Tẫn có nạn ấy, vốn kim sa là đồ phật môn rất báu. Thiên Dân liệng luôn ba bột, cờ hạnh huỳnh ngăn đỡ không kịp. Xảy nghe một tiếng vang rân, Tôn Tẫn người và trâu đều rơi xuống hầm vãi xuống, giây phút thành ra một tòa núi đất, bốn phía đều có thần tướng trấn giữ.

Ngụy Thiên Dân đem bửu pháp đề lên, rồi lạy Châu, Tần Huỳnh, Kim, bốn vị đạo nhơn gìn giữ bốn cửa, phòng bị người tiên đến cứu, thiệt là tháp cánh khó bay khỏi đặng, Thiên Dân thót lên mai huê lộc ra khỏi trận trở về dinh Tần, ra mắt Thủy Hoàng đem việc vây cầm Tôn Tần, mà thuật hết một hồi. Thủy Hoàng hỏi: "Có làm cho Tôn Tần chết thiệt được chăng?". Thiên Dân nói: "Như kế phàm nhân mà mắc kim sa trong một khắc liền tiêu ra máu mủ, còn như Tôn Tần là thiên hạ đại tiên, hay vận khí tàng hình, lại có cờ hạnh huỳnh hộ thân nên không làm cho nó chết gấp được, để tôi mỗi ngày vào trận đánh nó ba hột kim sa, chẳng qua sáu ngày, không còn tánh mạng". Thủy Hoàng nghe nói rất mừng, liền truyền bày tiệc chay thiết đãi.

Nói về bên dinh Yên, mười hai tên học trò cùng một phe hổ tướng, xem thấy Nam quân vương vào trận, một ngày một đêm chẳng thấy ra, người người đều sợ. Lý Tông nói với chúng tướng rằng: "Sư phụ vào phá trận đã một ngày một đêm, bật âm vô tín, các anh để vậy ngồi mà ngó sao? Tôi tình nguyện đánh vào trận đặng thăm nghe tin tức sư phụ kiết hung thế nào?". Khoái Văn Thông nói: "Lý tướng quân không nên vội gấp, tôi tưởng có khi sư bá vào trận, chẳng có hại gì, lúc sư bá ra trận thì dận dò đôi ba phen, bảo chúng tướng giữ gìn đại binh chẳng cho vào trận, sợ e sa cơ thất thế, tướng quân chờ đi thì hay hơn, và có một lá thiệp của sư bá để lại, qua một ngày nữa sẽ giở ra xem, chúng ta cứ theo trong thiệp mà làm thì xong". Lý Tông nói: "Người phân lời ấy chẳng là thông thả lắm sao? Nếu sư phụ người bị người ta vây khốn thì người có nóng hay là chẳng nóng? Nay thầy mắc nạn bọn ta là học trò chẳng đi cứu giúp thì dùng bọn ta làm gì?". Chúng tướng nói: "Lời Lý ca rất phải, thôi bọn ta phải đi hết một lượt mới xong". Lý Tông nói: "Liệt vị chẳng nên đi hết một lượt, hãy ở lại giữ gìn đại dinh, để tôi vào trước thăm nghe sư phụ ở chỗ nào, bằng cứu ra không được, khi ấy kiết vị sẽ đi, cũng chẳng muộn chi". Văn Thông nói: "Lý tướng quân chờ đi thì hay hơn, tướng quân hãy xem nơi trận đó mà coi, hào quang xông ra lên chẳng dứt, không phải là việc chơi đâu". Lý Tông đâu khứng nghe theo, bèn một mình nhắm trận tru tiên chạy tới miệng kêu lớn rằng: "Hãy thả thầy ta ra, thì muôn việc đều thôi bằng để chậm trễ, ắt bọn người người người đều làm quỷ không đầu". Quân giữ dinh xin chúa tướng liệu định". Yên Dịch nghe báo, vội vàng đề thương lên ngựa, phát pháo ra dinh, xem thấy Lý Tông thì nạt rằng: "Cả gan cho tướng Yên! Sao dám đến đây phá trận, hãy không tên đã". Lý Tông xem thấy một viên tướng Tần, thương dài ngựa đen, oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng bèn nạt rằng: "Ta ở động Thiên Thai học trò ủa ông Liễu nhứt chơn nhơn, là hổ tướng Lý Tông, Tần tặc, mau thả thầy ta ra thì thôi, bằng để diên trì ắt đầu người phải đứt dưới cây đao này". Yên Dịch cả giận, đáp rằng: "Thằng thất phu! Thầy mi đã chết trong trận rồi, mi có tài chi giỏi, dám đến đây phá trận". Nói dứt lời hươi thương đâm tới, Lý Tông đỡ khỏi, vội vàng rước đánh, đánh được vài mươi hiệp, Yên Dịch thua chạy

về dinh. Lý Tòng chẳng rượt theo, xông phá binh Tần, chạy riết vào trận, chạy tới cửa trận, xem tối tăm mù mịt chẳng biết đông, tây, bèn nghĩ thầm rằng: "Trong này sao lại tối tăm lắm vậy, thôi chẳng kể đến việc ấy, ta hãy tuốt vào coi thử thế nào". Vừa muốn cất chân, bỗng nghe pháo nổ, xông ra một con mãnh hổ, ngồi trên một người đạo nhơn, tay cầm liên huê kiếm, nạt rằng: "Thằng nào mà dám xông vào trận ta?". Lý Tòng đáp rằng: "Ta là hổ tướng Lý Tòng đây, yêu đạo, mi bắt thầy ta đem đi chỗ nào?". Huệ Trân nói: "Mi hỏi thầy mi, vậy mi hãy coi nơi đó". Lý Tòng giận lắm nạt rằng: "Mi chớ nói bậy". Liền xốc tới hươu đao đánh nhàu. Huệ Trân hươi kiếm rước đánh, hai người đánh chưa được và hiệp, Huệ Trân quày cọp chạy vào trận, Lý Tòng chẳng rõ lợi hại, co giò rượt theo, vừa đến cửa hãm tiên, xảy thấy âm phong thăm thẳm, sát khí đằng đằng, xem thấy một vị thần, mình cao hai trượng, cỡi ngựa ô chùy, mặt áo bào đen, mặt đen như sắt, xông ra đón đường, Lý Tòng xem thấy, hồn vía đều bay, quay mình bỏ chạy, Huệ Trân xem thấy rõ ràng liền đốt linh phù, cầm cây lạc hồn phong, nhằm ngay Lý Tòng phát luôn ba cái, giây phút Lý Tòng đầu nặng chân nhẹ, hôn mê bất tỉnh, té nhào xuống đất, làm cho kinh động mấy con quỷ bị chôn khí ấy, áp ra bắt Lý Tòng, kẻ trì người kéo, Huệ Trân xông ra hươi đao nhắm thẳng ngay đầu chém xuống. Hỡi ôi! Anh hùng chưa bước lẫm vên các, hồn phách sớm về hãm tiên môn. Tôn Tẫn đương ở dưới kim sa trong lòng hồi hộp lần tay đoán biết khóc rống lên rằng: "Khá thương người cái thế anh hùng chẳng nghe lời ta dạy bảo, đến nỗi bị chết nơi cửa hãm tiên, lại hết một cánh tay ta rồi."

Nói về trong dinh Yên mười hai tên học trò, xem thấy Lý Tòng vào trận chẳng thấy trở ra, người người đều nóng nảy muốn cùng nhau áp ra phá trận, ngặt vì Văn Thông thay việc quân tình, nên chúng anh hùng chẳng dám tự chuyên, đều tới trước mặt Văn Thông, xin lệnh đồng đi phá trận, Văn Thông nói: "Không nên, không nên, nay Lý tướng quân vào trận, ắt hung nhiều hiết ít, theo trí mọn tôi tưởng, thì chúng vị tướng quân không nên vào trận đâu, chỉ bằng nghe theo lời sư bá, chờ đến ngày mai giở thiệp ra coi, dạy bảo thế nào rồi sẽ toan liệu". Chúng tướng cầu xin nói rằng: "Sư thúc bá chẳng biết nhà nghèo sanh con hiếu, nước loạn có tôi ngay, hôm nay sư phục gặp nạn, vả lại Lý sư huynh đi chẳng thấy về, mà bọn ta khoanh tay ngồi ngó, người ta há chẳng chê cười sao? Nếu chẳng cho bọn tôi đi, thì bọn tôi cũng xin chết một lượt nơi trước tướng". Văn Thông thấy vậy trong lòng rất lấy làm khó, ngẫm nghĩ rồi nói rằng: "Chúng vị tướng quân cũng khẳng khẳng quyết đi phá trận thì thôi, tôi cũng chẳng dám hết lời ngăn cản, song dữ dinh là việc rất trọng, hoặc là một hai người vào trận, còn bao nhiêu ở lại giữ dinh, ấy là vạn toàn chi thế đó". Chúng tướng nói: "Lời sư huynh phân rất phải". Rồi người này đòi đi, người kia đòi đi, giành nhau mà đi hết. Văn Thông nói: "Chúng tướng chớ tranh luận làm chi, thôi để tôi viết tên các vị vào giấy, rồi cuốn lại, trộn lại mà bỏ trong bình chúc cáo trời đất, lấy đũa gắp ra nhằm tên ai thì người ấy sẽ đi". Chúng tướng nghe nói cả mừng, Khoái Văn

Thông vội vàng cuốn giấy mà bỏ vào bình, truyền bày hương án, bốn thân khấn vái một hồi, dùng đũa gấp ra hai cái, chúng nhân đứng vây chung quanh, giở ra xem thấy tên Ngô Thắng, mã Thắng (vốn hai người ấy đại số tới rồi) nên trong lòng vui mừng nói rằng: "Chúng vị anh em, không được giành nữa". Chúng tướng nói: "Hai vị có đi phá trận, thì phải hết lòng gìn giữ, nếu nghe được tin sứ phụ, cùng sứ huynh ở chốn nào, mau về thông báo, cho bọn tôi an lòng". Hai người ừ chịu từ biệt ra đi. Văn Thông lại dặn dò đôi ba phen giữ gìn cho lắm. Hai người xuống trường nai nịt dẫn nhân mã nhắm trận xông tới (đi phen này chẳng khác ong vào lưới nhện), có quân báo cho Chương Hàng. Chương Hàng vội kéo binh ra dinh, xem thấy hai tướng xông tới như bay, bèn nạt lớn rằng: "Tướng Yên kia, chớ tới phá dinh bốn soái". Hai người chẳng đáp lại, cứ hươi đao chém nhau, đánh với Chương Hàng chưa được vài hiệp. Chương Hàng gạt đao ra một cái, binh Tần tránh vệt hai bên, hai tướng xông qua dinh Tần, chạy tới trận tru tiên, đến cửa trảm tiên môn, ngó vô trong trận, mây đen mù mịt, mặt nhụt tối tăm. Mã Thắng nói với Ngô Thắng rằng: "Trong trận này sứ huynh ở chỗ nào?". Ngô Thắng nói: "Ta kêu lên thì xong". Nói rồi hai người cất tiếng cả kêu: "Sứ phụ, sứ huynh tôi là Mã Thắng và Ngô Thắng đến đây, thầy cùng anh ở chỗ nào?". Tiếng kêu inh ỏi, làm cho vang động trong trận, Tử Lăng đốt một đao linh phù, xông ra một vị quỷ vương, tóc đỏ, mặt xanh tựa chàm, tay cầm ngân nha bổng, sau lưng theo một bầy quỷ hồn, con trai, con gái, gà, chó, ngựa, trâu, bị giết chôn lúc nọ ngăn cản đường đi, hai tướng xem thấy thất kinh, hồn bất phụ thể, vừa muốn quay ngựa bỏ chạy, xảy nghe một tiếng chuông kêu, Kim Tử Lăng niệm chú, đánh luôn vài tiếng kim chung, hai tướng ngồi không vững té nhào xuống ngựa. Tử Lăng xốc tới chém đầu. Hỡi ôi! Ngô Thắng, Mã Thắng ở nước Tề, lập bấy nhiêu công cán, ngày nay đều chết dưới kim chung. Kim Tử Lăng trở ra đánh giết binh Yên, bêu thủ cấp hai tướng rồi trở vào.

Lúc ấy binh Yên chạy về phi báo. Chúng tướng Toàn Sơn nghe báo cả khóc. Tôn Yên giận lắm nói: "Yêu trận lợi hại như vậy, ta tuốt đến coi hư thiệt, đặng cố nghe tam thúc sống thác thế nào". Nói rồi chẳng tuân lệnh Văn Thông, trở về dinh đội mào mặc giáp, nai nịt tề chỉnh thót lên bạch long câu, một người một ngựa, xông qua trận giặc. Quân vào báo với Văn Thông, Văn Thông chẳng biết làm sao, túng phải để cho va đi, rồi dặn người thám nghe trở về phi báo.

Nói về Tôn Yên đơn thương độc mã, nhắm tru tiên trận thẳng tới, một con ngựa một cây thương, gặp binh chém binh gặp tướng chém tướng, đánh một trận phá tandingan Tần, binh Tần nhìn biết Tôn Yên, đều la: "Không xong. Tên tiểu tướng phá dinh ta, phải mau vào báo với hầu gia mới xong". Nói rồi quất ngựa như bay, vào báo cùng Vương Tiễn. Vương Tiễn nghe báo cả mừng nói: "Thằng oai gia hôm nay phá trận, ấy là số nó tới rồi. Chẳng cho ba quân ngăn trở, để cho hấn vào". Binh Tần

nghe lệnh truyền ra, có ai mà dám chọc với Tôn Yên, la lên một tiếng tránh vệt hai bên. Tôn Yên rất mừng, giục ngựa long câu qua khỏi dinh Tần nhắm trận tru tiên xông tới, chẳng biết lành dữ thể nào, đánh phá vào trong xem thấy phong âm lạnh lẽo, cả mình chơn lông đều dựng chẳng khác nửa đêm trời tối giờ tay mà chẳng thấy bàn tay, trong lòng hoảng kinh nói: "Trong trận làm sao tối đen mù mịt như vậy, nếu có binh tướng tối đành khó bề ngăn cự". Liền gò ngựa long câu. Tôn Yên nói: "Trận này rất nên lợi hại, khó tìm tam thúc, chi bằng trở ra thì xong". Liền quày ngựa chạy trở ra, bỗng nghe một tiếng chuông kêu, một tên đạo nhơn đón đường nạt lớn rằng: "Yên tướng chạy đâu?". Tôn Yên giả không nghe, nhắm ngoài trận bỏ chạy. Huỳnh đạo nhơn vội vàng đốt linh phù, tức thì cây tru tiên kiếm bay xuống, Tôn Yên xem thấy hào quang sáng ngời, có một cây bửu kiếm nhắm ngay đầu rớt xuống thì nói: "Mạng ta phải khốn rồi". Tức thì trên đầu hiện ra một con rồng vàng trường nanh vuốt mà đỡ cây gươm. Huỳnh Thúc Đường xem thấy cây tru tiên kiếm không giết được Tôn Yên, trong lòng thất kinh, vội vàng giục nai tới đánh. Lúc ấy Tôn Yên chẳng thấy bửu kiếm, bèn hươi xóc tới, đánh trận, Tôn Yên muốn rượt theo, sợ lợi hại gì". Nghĩ rồi giục ngựa long câu, nạt rằng: "Yêu đạo, chạy đâu". Đang rượt, bỗng thấy lộ ra muôn đạo kim quang, một tòa pháp đài, tức thì chẳng thấy đạo nhơn, Tôn Yên dừng ngựa ngừng thương xem thấy trong chỗ sáng ấy, có một tòa núi đất nhỏ, trên để một hòn núi đất, có bốn vị thiên tướng trấn giữ, mình cao vài trượng lớn như cây đại thọ. Tôn Yên sợ lắm, giục ngựa long câu, nhắm phía nam cửa triệt tiên thẳng tới, nguyên Tần Mãnh trấn giữ cửa này, xem thấy Tôn Yên tới cửa mình muốn phá mà ra, vội vàng đốt linh phù, tức thì Tiêu diện quỷ vương, dẫn các quỷ hồn xông ra đón đường, tiếng khóc than thảm thiết, ngựa long câu thất kinh, ré hí mà chẳng dám đi, lại thấy một vị thiên thần, tóc đỏ, râu hồng, bốn cái răng cửa đều lộ, tay cầm Hồ ngươn, xông ra đón đường. Tôn Yên thất kinh đang lúc bối rối, bỗng nghe một tiếng chuông kêu, chạy tới một người đạo nhơn, đầu đội kim thiếp, mặt như trùng tảo, tay cầm lang nha bổng kêu lớn rằng: "Yên tướng chạy đâu đón dắc vậy? Có ta đến đây". Tôn Yên nói: "Yêu đạo, chờ đón đường ta, hãy thông tên họ mi cho ta rõ". Tần Mãnh nói: "Ta ở núi Linh Cầu, động Linh Cầu, Luyện khí sĩ Tần Mãnh đây, hôm nay mi vào cửa tru tiên này, thì chẳng khác dê kia vào hang cọp, chờ trông ra đằng, ta thấy mi còn thơ ấu, khá tiếc cho tánh mạng mi, chi bằng nghe lời mỗ xuống ngựa đầu hàng đừng ta tau cùng Thủy Hoàng thì mi cũng được lên chức quan nhỏ mọn, nếu còn hung hăng thì ắt mạng người chết liền trước mắt". Tôn Yên cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, nói thầm rằng: "Thằng yêu đạo này kiếm lời dụ dỗ cho ta về đâu, thì ta cũng tương mưu kế gạt nó đừng cố thăm nghe tam thúc ra thế nào, rồi gạt nó mà ra sẽ lo liệu mưu toan".